

Cuprins

1. Dragonii lui Charles Wallace	11
2. O spărtură în galaxie	40
3. Bărbatul din noapte	70
4. Proginoskes	96
5. Prima încercare	117
6. Adevăratul domn Jenkins	135
7. Metron Ariston	150
8. Călătoria în interior	176
9. Farandole și mitocondrii	194
10. Yadah	202
11. Sporos	217
12. Vântul care bate în ușă...	237

UNU

Dragonii lui Charles Wallace

— Au apărut niște dragoni în grădina de legume a gemenilor.

Meg Murry își scoase capul din frigiderul prin care cotrobăia ca să-și încropească o gustare după ce venise de la școală și se uită la fratele ei de șase ani.

— Ce-ai zis?

— Că sunt niște dragoni în grădina de legume a gemenilor. Sau, mai bine zis, au fost. Acum s-au mutat pe pășunea din nord.

Fără să spună nimic — nu se făcea să-i dai prea repede o replică lui Charles Wallace când spunea vreo ciudățenie —, își băgă din nou capul în frigider.

— Presupun că voi recurge la salată verde și roșii, ca de obicei. Căutam ceva deosebit și apetisant.

— Meg, ai auzit ce-am spus?

— Da, am auzit. Cred că voi mânca pate de ficat cu cremă de brânză. Își luă toate ingredientele necesare pentru sandwich și o sticlă de lapte și le așeză pe masa din bucătărie. Charles

Wallace o aștepta răbdător. Ea se uită încruntată la el, plină de o îngrijorare pe care nu era dispusă s-o recunoască nici măcar în sinea ei; îi observă jeansii proaspăt zdrențuiți în dreptul genunchilor, dărele de noroi îmbibate în cămașă și o vânătaie zdravănă pe obraz, sub ochiul stâng.

— Ia spune, de data asta ce-a mai fost? Băieții mai mari au sărit pe tine în curtea școlii sau când te-ai dat jos din autobuz?

— Meg, nu ascuți ce-ți spun.

— Din întâmplare, îmi pasă că ești la școală de două luni și n-a trecut nicio săptămână, măcar una, în care să n-o încasezi. Dacă le-ai vorbit despre dragonii din grădină sau de oriunde din altă parte, e de la sine înțeles.

— Nu le-am spus nimic. Nu mă subestima. Nu i-am văzut decât când am ajuns acasă.

Meg se enerva ori de câte ori era profund îngrijorată. Privi fix sendvișul, încruntându-se.

— Aș vrea ca mama să cumpere brânză care să rămână întinsă pe pâine. Chestia asta intră în pâine, de fiecare dată. Unde-i acum?

— În laborator; face un experiment. Mi-a spus să-ți transmit că nu va sta mult.

— Și tata?

— A primit un telefon din L.A. și a plecat la Washington pentru câteva zile.

Ca și dragonii din grădină, vizitele tatălui ei la Casa Albă constituiau un subiect de discuție despre care era cel mai bine să nu pomenească la școală. Însă spre deosebire de dragoni, călătoriile tatălui ei erau reale.

Charles Wallace sesiză scepticismul fetei.

— Dar i-am văzut, Meg. Pe dragoni, adică. Mănâncă-ți sendvișul, apoi hai să-i vezi și tu.

— Unde sunt Sandy și Dennys?

— La antrenamentul de fotbal. N-am mai spus nimănui în afară de tine.

Deodată, rosti cu voce disperată, ce părea a unui copil mai mic de șase ani, cât avea el:

— Ce bine era dacă autobuzul ajungea mai repede acasă! Te-am așteptat și te-am tot așteptat atâta vreme!

Meg se întoarse la frigider să-și ia salata. Era o stratagemă, ca să-și acorde răgaz să se gândească rapid la ceva, cu toate că nu se putea baza pe faptul că Charles Wallace nu avea să-i citească gândurile, la fel cum îi sesizase și îndoielile în privința dragonilor. Nu putea nici măcar să încerce să ghicească ce anume văzuse el. Era sigură însă că fratele ei văzuse ceva — ceva ieșit din comun.

Charles Wallace o urmări în liniște cum își termină de pregătit sendvișul, aliniind cu grijă feliile de pâine și tăindu-le cu precizie în bucăți egale.

— Mă întreb dacă domnul Jenkins a văzut vreodată un dragon.

Domnul Jenkins era directorul școlii din sat, iar Meg avusese de furcă în câteva rânduri cu el. Nu nutrea cine știe ce speranțe că domnului Jenkins i-ar păsa de cele întâmplate lui Charles Wallace, sau că ar fi dispus să intervină în ceea ce el numea „procedurile normale ale democrației”.

— Domnul Jenkins crede în legea junglei. Vorbi apoi cu gura plină: Există dragoni în junglă?

Charles Wallace își termină de băut laptele din pahar.

— Nu-i de mirare că pici mereu la științe. Mănâncă-ți sendvișul și nu mai trage de timp. Hai să vedem dacă mai sunt acolo.

Traversară pajiștea, urmași de Fortinbras, câinele lor mare, negru, pe jumătate labrador, care adulmeca zgomotos și plin de voioșie autumnalele rămășițe ruginii din brazda de ru-barbă. Meg se împiedică de arcul de sârmă al setului de crochet și bombăni enervată, mai mult pe sine, deoarece ea însăși pusese la loc porțițele și ciocanele de lemn, dar uitase de arc. Un gard viu scund, din arbuști de dracilă, separa terenul de crochet de grădina de legume a lui Sandy și Dennys. Fortinbras sări gardul, iar Meg strigă la el din reflex:

— N-ai voie în grădină, Fort, iar câinele masiv se dădu cu spatele înapoi, printre rândurile de varză și de broccoli.

Gemenii erau, pe drept cuvânt, mândri de produsele lor organice, pe care le vindeau prin sat ca să facă rost de bani de buzunar.

— Un dragon ar produce un adevărat dezastru în grădina asta, o asigură Charles Wallace, conducând-o pe Meg printre straturile de legume. Cred că și-a dat seama de asta, deoarece, dintr-odată, într-un fel sau altul a dispărut.

— Cum adică a dispărut într-un fel sau altul? Ori era aici, ori nu era.

— A fost aici, dar după aceea, când m-am apropiat să-l privesc mai bine, nu mai era, așa că m-am luat după el — nu chiar după el, deoarece era mult mai rapid decât mine, așa că l-am urmărit doar prin locurile unde fusese. Și s-a dus la marile stânci glaciare de pe pășunea din nord.

Meg stătea bosumflată și privea prin grădină. Niciodată până atunci Charles Wallace nu mai făcuse o afirmație atât de incredibilă.

— Haide, o îndemnă el, trecând pe lângă tulpinile înalte de porumb pe care mai rămăseseră doar câțiva știuleți pierniciți și uscați.

Dincolo de porumb, plantele de floarea-soarelui se scăldau în razele piezișe ale soarelui de după-amiază, cu chipul lor auriu scânteind.

— Charles, nu cumva nu ți-e bine? se interesă Meg.

Nu-i stătea în fire lui Charles să piardă contactul cu realitatea. Apoi, observă că respira cu greutate, ca și când ar fi alergat, cu toate că nu merseseră repede. Avea chipul palid și fruntea năpădită de broboane de transpirație, de parcă ar fi făcut un efort.

Nu-i plăcea cum arăta, așa că Meg, croindu-și drum printre vrejurile imense de dovleac, se gândi iar la neverosimila poveste a dragonilor.

— Charles, când ai văzut acești... dragoni?

— O mulțime de dragoni, o turmă de dragoni, un regiment de dragoni, îi spuse Charles Wallace găfâind. După ce m-am întors de la școală. Mama era tare necăjită că arătam într-un așa hal. Încă aveam nasul plin de sânge.

— Și eu m-am necăjit.

— Meg, mama crede că e și altceva, în afară de copiii mai mari care mă bat.

— Și altceva?

Charles Wallace înainta anevoios, cu pași nefiresc de șo-văielnici și de stângaci, spre zidul de piatră nu prea înalt ce mărginea livada.

— Nu mai am suflu.

Meg i se adresă cu asprime în glas:

— Din ce cauză? Ce-a spus mama?

Charles pășea încet prin iarba înaltă din livadă.

— Nu mi-a spus. A fost mai degrabă ca un punct luminos ce clipește pe ecranul unui radar.

Meg mergea alături de el. Era înaltă față de cei de vârsta ei, iar Charles Wallace, dimpotrivă, era micuț pentru anii pe care-i avea.

— Sunt momente în care mi-aș dori să nu mai detectezi atât de bine semnalele radarului.

— N-am încotro, Meg. Nu o fac dinadins. Mi se întâmplă, pur și simplu. Mama crede că e ceva în neregulă cu mine.

— Dar ce anume? îl întrebă ea aproape strigând.

Charles Wallace vorbea foarte calm.

— Nu știi. Ceva destul de grav, din moment ce îngrijorarea ei se vede atât de limpede și este atât de mare. Știi și eu că e ceva în neregulă. Numai simplul fapt că merg prin grădină așa, ca acum, e un adevărat efort. Și n-ar trebui să fie. Doar nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Când a început? îl întrebă ea cu glas tăios. N-aveai nimic weekendul trecut, când am fost la plimbare prin pădure.

— Știu. Am fost relativ obosit toată toamna, însă starea mea s-a deteriorat săptămâna asta, iar azi mă simt mult mai rău decât ieri. Hei, Meg! Nu te mai învinovăți singură pentru că n-ai observat!

Exact asta și făcea. Măinile fetei se răciră de spaimă. Încercă să se scuture de temeri, deoarece Charles Wallace îi putea citi gândurile cu mai multă ușurință chiar decât pe cele ale mamei lor. Băiatul luă de jos un măr doborât de vânt, îl cercetă să vadă dacă nu cumva avea viermi și apoi mușcă din el. Bronzul său de sfârșit de vară nu-i putea ascunde paloarea extremă, nici cearcănele de sub ochi; cum de nu observase Meg aceste lucruri până acum? De fapt, nu voise s-o facă. Era mai ușor să creadă că paloarea și letargia lui Charles Wallace se datorau problemelor pe care acesta le avea la școală.

— Și-atunci, de ce n-a adus mama un doctor să te consulte? Unul adevărat, vreau să spun.

— A adus.

— Când?

— Azi.

— Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— Eram mult mai preocupat de dragoni.

— Charles!

— S-a întâmplat înainte ca tu să te întorci de la școală. Doctorița Louise a venit să ia masa cu mama — o face destul de des, de altfel...

— Știu. Continuă.